PREU. 5 CENT.

EN PATUFET

* * * * Fará una entremaliadura cada diumenge * * * *

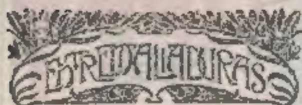
ANY 1.er * BARCELONA, 3 JULIOL 1904 * NÚM. 27

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
— — BARCELONA — —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya, un any. . . . 3 Ptas.
Idem, un semestre . . 2 id.
Extranger, un any. . . . 5 id.

Ja que avuy es lo meu Sant
y sou tan bons companyons,
us convido a tots a veure
els **Autómatas Narbón.**

VAIJA, que digan lo que vullgan: allá ahont hi ha quitxalla hi ha alegría; ab aixó, jo que soch de mena alegre, Deu me do bona companyía de petits y los grans que 'ls confitin. Perque, mireu que se'n va armar de tabola lo día de Sant Pere; alló semblava lo *Mercat de Calaf*, fins una nena me va dir una decimá en castellá ¡com qu'era el meu Sant! Y jo, es clar, me vaig trobar ab un compromís, perque al sentir

. . . .
tal es la vos lisonguera
que á esto el mundo li agrada
si es del sielo escuchada
suplica al Senyor rendida
que li dé ditxa cumplida
en tan solemnediada.

no'm podía aguantar lo riure y ves si hauría estat gayre be que ella se n'hagués adonat, pobreta. Perque ¿quina culpa hi te si li fan fer lo paper de lloro.

En cambi, el Nap-buf me va agradá, perque encara que no sigui un sabi Salomó, al menys me va

dir una décima qu'ell mateix se va empescar y, sobre tot va dirla ab lo mateix llenguatje ab que ha aprés a enrahonar.

Tornant a lo que deya no us vull parlar de totas las visitas que vareig re-

brer perque fora *quento de may acabar.* No més vos diré que las visitas fins havian de demanar tanda. De manera que'ns varem reunir una colla que ja vos dich jo que *feyam tronar y plourer.*

Després varem fer la sortija, puig com es la primera festa grossa del estiu, be la havíam de celebrar, y creguéu que fou de debó perque no hi va mancar res de lo que's costum de molt antich figuri en aquestas festas que son d'única y exclussiva incumbencia de la quitxalla.

Es dir, que va ser una festa d'aquellas que se'n diu que varem *ficar l'olla gran dintre la xica* y que s'en recordará sempre

EN PATUFET

A n'En "Pere Patufet" en sa festa onomástica

DÉCIMA

Com qu'avuy es lo teu sant
volla ferte una ofrena;
pró sempre'm causa gran pena
trovarme ab un cas semblant.
Dias ha qu'estich rumiant
qu'es lo que't puch oferí
que't sigui grat y per fi
en un moment d'arrebato
resolch, perque'm surt barato,
firmarte uns versos aquí.

Barcelona, 1904 NAP-BUF

Significat de las claus de Sant Pere

Com sabeu, a aquest Sant lo representan portant a la ma duas claus, una d'or y altre de plata, y com pot ser no sabeu de qué ve que's fassi aixís, jo vos ho explicaré.

Anant Jesús ab sos deixebles, arribaren un día a un punt, y com Sant Pere, al presentar al diví Mestre va dir: *Tu ets el Mesías, fill de Deu viu,* Jesús va respondre: «Benaventurat, ets Simeó. Jo't dich que tu ets Pere—Pedra—y sobre aquesta pedra edificaré lo meu temple. A tu te daré las claus del regne del cel».

Y d'aquí ve, segons parer de savis escriptors que

's considerés a Sant Pere porter del cel, representantlo ab una clau d'or, que significa la gran potestat que li conferí nostre Senyor de perdonar y absoldre y l'altre de plata que significa lo poder de condempnar y excomunicar.

SET CIENCIAS

Bonas Festas

¡Quina calor PATUFET!
La ploma'm cau de la *grapa*
y mullo tot lo paper
ab la suor abundanta
que rellisca de mon front
y que de mos dits regala;
si apar que sigui aquest sol
casi germá del de Sahara!
Pro ara ja hi soch posat
y penso felicitarte
pel teu sant; crech que't dius Pere,
no ho sabía pas encara
pro m'ho va contar anit
un aucellet d'alas blancas.
¡Home, ja se'l que farém!:
vinch la vigilia a buscarte
y celebrant també'l meu,
donchs tot sant te sa vuytada
demanarem trastos vells
que hajin lograt escaparse
dels fogarons de San Joan,
que las donas de sa casa
amatentas nos darán
vejent el teus trempats ayres,
y en un lloch molt apartat
que no's senti la bravada
fastigosa dels bunyols,
veurás allí quin foch s'arma!
Que fá calor...? ¡tan se val!
demá ja aburrirém l'aygua.
Reposarás axí un poch
de ta fadigosa tasca
d'encoratjá a n'els baylets
perqué'l dia de *mañana*
quan siguin ben espigats
fassin bona fogarada
dels *trastos vells* que l'avens
de nostra patria entrebancan

LLUISET LLANSA

Barcelona, 27 Juny 1904

Un bon remey

Uu catalá y bon amich
que viu cap allá al Putxet,
te a casa, a mes de la dona,
sa germana, un gos, un be,
una cotorra xerraire
y dos mossas y un baylet
que tot lo dia's barallan
fent de la torra un infern,
puig ploran, cantan, somican,
saltan y jugan a fet,
s'esgardissan, s'amanyaran
o s'estiran los cabells
fins que fan las paus y riuhen,
tornant sempre a lo mateix
Per posar pau a sa casa,
que semblava una Babel,
mon amich tingué la idea
de durlos EN PATUFET,
fent de cop tan bon efecte
que la torra restá un cel.
Mes axó no durá gayre
ja que's trova'l pare aquell
que al portarloshi aquest diari
hi ha un desori entre tots ells,
perque tots a l'hora'l volen,
cada un d'ells vol ser primer,
per que a tots, a tots encisa
lo que diu EN PATUFET.
—¿Cóm ho arreglo?—El papá exclama.
Responentli sa muller:
—¿No son tres y tots lo vólen?
Donças, mira, compran tres.

JOSEPH ALEMANY Y BORRÁS

RONDALLETAS

Las malas companyías

(Acabament)

¡Clar, com está l'ordi ros com un fil d'cr los enamora!

Encar no puch dallarlo, per no estar en sahó, mes no faltará *medicina* pel vostre mal.

Y com un llamp girá vers sa casa, y com un altre torná armat de trampas y filats pera escarmentarlos.

—Ja estich llest, exclamá quan hagué ab son ingeni preparat los abims en que havian de anar a sepultarse pera sempre los aucells.

¿Quina casolada d'arrós ne farém, mestressa!

Y dit açó se'n torná vers sa casa.

Los aucells, atrets per la golosina de l'ordi tentador, sens reflexionar que qui toca lo de altre s'exposa a un fort cástich, a bandadas queyan damunt d'ell, mes també si hi entravan alegres s'hi quedavan tot tristos y plorosos.

Donava pena sentir la llastimosa cridoría pel mitj del sembrat.

La guatlla ja no deya, com avans: *Bon blat, bon blat*.

Lo pardal tampoch parlava en xino dihent: *Xau, xau*, sino ab llengua jeremíaca.

Los altres aucells tampoch com en mellors días alegravan l'aire ab sos concerts, sino que en veu baixa se contavan sas penas.

Arribá l'hora fatal pera ells, presentantse lo pagés ple de ira, el qual doná compte de tots los que quedaren presoners en los filats y trampas.

Quina confusió y quin espant, pobres aucellets, vehent lo pagés com los delmava.

No entenentse de feyna lo pagés, algún se n'escapava y deya: *Piripip, piripip*, çó es: «Estich salvat.» Y remontaves fins als núvols per temor de que si no arribava a agafarlos

ab las mans hi arribés ab la escopeta.

Tocá'l turno a un infelís conill que, fugint de l'astucia del cassador, aná a amagarse dintre de la plantada d'ordi, y ¡oh desgracia seva! quedá per una pota agafat en una trampa.

Grinyolava y deya: ¡Infelís de mí que per salvar la vida l'he perduda!

—¿Quin aucell será aquest que canta tan estrany, deya'l pagés?

—¿Qui ha de ser? ¡un pobre conill que, fugint de l'escopeta y'ls gossos d'un cassador ha caigut en semblant baixesa!

—¡Ola, ola! ¿conque un cassador, eh? ¡Ja't daré bon cassador, ja, lladre, que'm robavas l'ordi!

—Los aucells que havéu mort podían ferho, que jo, pobret de mí, no podía arrivar a las espigas per mon pes y per sa flexibilitat.

—¡Ca, ca! conill; no me enganyas: dich, ¡y quina cassola no farás amich!

—¡Perdoneume bon pagés, que no hi tornaré mes!

—¡No hi ha perdó, que també eras de la companyía, mano!

Y clavantli quatre colps ab los dits en las orellas, lo matá, y junt ab los demés companys de desgracia se l'emportá cap a casa.

¡Ja veyéu, donchs, nins y ninas, la fi que fa aquell que's junta ab companys dolents!

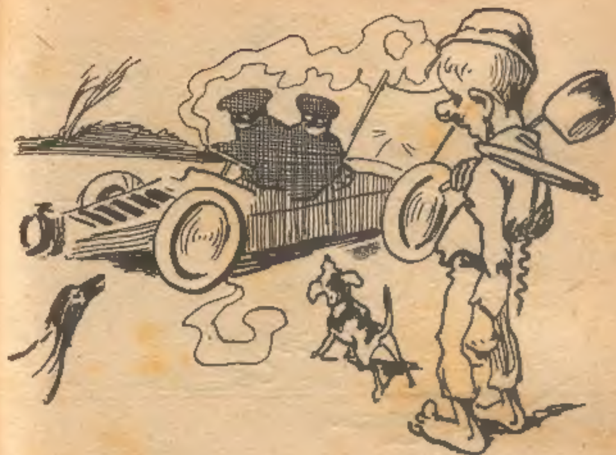
Fugiu sempre d'ells com de la peste per no veurhos afrontats algún día y plens de desgracia.

Los mals companys los coneixeréu per son llenguatje inmoral y perque sempre us aconsellarán fer cosas dolentas; per lo contrari, los bons, per sa pietat, per son temor de Deu y per s'amor excessiu al próxim.

Així, donchs, junteuse sempre ab companys bons pera gosar un xich de felicitat damunt nostra comuna mare la terra.

JOAN ROIG Y BALLESTA

* *

I.—Si de cas se'ls hi espatllés disposin.
—Moltas mercés.

L'aucellet

Un cop era un aucellet molt bonich, y ab un plomalltot de seda; veureu qu'els companys un día li digueren:

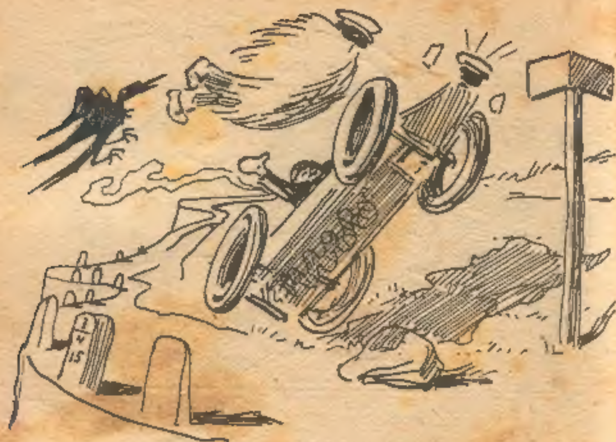
—Company, perque no 't casas?

No us estranyi que parlessin, perque allavors las bestias parlavan.. y las personas, no, al revés d'ara.

Donchs, be: tot anant a passeig, empren lo vol, y veureu que'n veu una papallona tota blanca ¡més bonica!... S'hi acosta y tremolós comensa a parlarli:

—¿Vols casarte ab mí, papallona, papallona?

—¡Huix! ¿qué t'has pensat?, respongué orgullosa, y vejent lo pobre que la papallona no'l seguía per més que la voltés, ja

II.—¡¡¡Estem perduts!!!
—¡¡¡Quina roca!!!
—¡¡¡Quedarem fets una coca!!!

que sempre fugía, ell que sí, fuig, y vola que vola s'atansa al sorral del mar, y plora que plorarás; tant fort era'l seu plor que cridá la curiositat a un peix molt gros que per allí se passejava fent xop-pap ab las aletas.

—Aucellet, bon aucellet, ¿per qué n'estás desconsolat?

—M'en vull enmaridar y no'm vol ningú, va respondre, aixugantse ab la poteta las llágrimas.

—¡Mira, veus aquesta coseta que brilla tant al teu costat...

—¡Ay, sí! es una perla...

—Prenla y fuig; a qualsevullga que trobis li donas oferintli'l teu amor. Si la pren y t'estima per la perleta, la deixas, y'n buscas un altre fins que'n

III.—¡Eureka! No estich en pell;
m'ho vendré per ferro vell.

trobis una que t'estimi y no vulgui la perla... ab aquella sí que pots enmaridarte

L'aucellet, prenentla tot content del concell y la riquesa, va donarli moltas mercés al peix que va escorres temerós perque sentí'l bramular de la ballena.

Y l'aucellet vola que volarás... y veureu que'al mitj del rieral trova un clavell que'l vent lo feya correr sorral amunt.

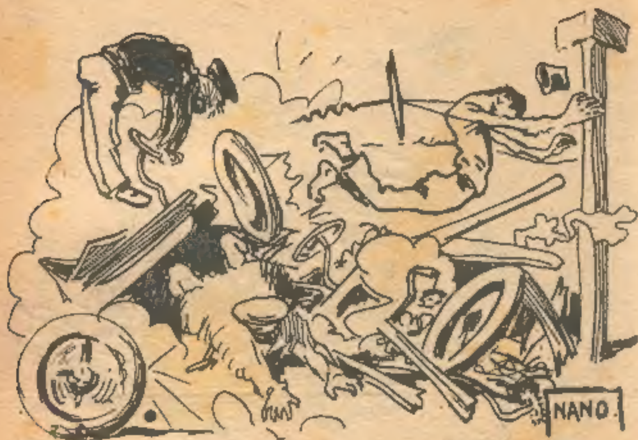
—Clavellet ¿vols aquesta perla qu'he trovat prop de la mar?

—Si me la donas...

—¿Que m'estimarías?

—Vinch de ciutat, qu' he estimat a tothom, y no t'estimaría a tú?

—¿No'm convens? Tú no tens cor, ó sino poch te vendrías l'amor.

IV.—¡Mireu que soch desgraciat!
¡¡¡La caldera m'ha explotat!!!

Y l'au ab lo tresor pren volada y's segué cansat a la soca del atmetller tot florit. Y desde allí dalt veureu qu'en veu una gardenia y li diu:

—¿Vols aquesta perleta que jo mateix he cullit vora, voreta del mar, y tú, en cambi, me donarías lo teu amor?

—No t'atansis, perque'l teu baf m'ennegriría la blancor. Fuig, que no vull amor ab bestias; jo he nascut pera que n'engalanin, de mí, palaus de Reys y Prínceps, de mí la Reyna en fa diademas... respongué vanitosa la flor d'un día.

¡Pobre aucellet! Estava desesperat, ningú l'estimava ni'l volía. Ell que sí ¿que fa? se'n va al bosch, deixant jardins y planas, en que hi havía tantas floretas sens cor, mes sí vanitat y orgull.

Y quan va serne al bosch, sol, solet no més feya que buscar, y ja veureu que'n trová una floreta que s' amagava sota d'un herbam perque ningú la veyes, mes ell va adonarsen ¡oh! prou que va atalayarsen.

—¡Floreta, floreta! ¿com t'en dius tant boniqueta?

—M'en dihuen... violeta!...

—¿Vols, violeta bonica, aquesta perla, a cambi del teu amor?

—¡Ay, aucellet, t'has equivocat... si tú m'estimas t'estimaré, mes no a cambi del tresor... jo no m vench...

Y l'aucellet, tot content, li feu un petó al mateix temps que un cassador que per allí corría li enjegá un tret y'l matá.

Y d'alashoras, la violeta, tal tristesa li vingué que sempre s'amaga pera que ningú la vulgui y s' atéu pera plorar ab l'instint del amor que no pot contemplar, contemplar l'aucellet ab la perleta a la boca.

Sant Pere y Sant Joseph, gloriós ¡oh! Sant Benet.

J. L. Brichs Quintana

Del meu llibre *Rondallas, Llegendas y Tradicións.*

Ja han passat las fogatas de Sant Joan y de Sant Pere ab aquella rojó del cel, aquell fum de bunyols, olor de fábregas y grans prodigis de pastissería ab cocas de diferentas dimensions y gustos' Pro per lo que mes content estich es per que s'ha acabat l'abús de las funcions teatrals dobles y extraordinarias, ab bandas militars *amenizando* l'espectacle y acabant la vetlla ab un sorprendent castell de fochs artificials, artificials, sí, pro que creman com los naturals o sinó que ho digui una

mostra que'n ting a la esquena que si no hi soch a temps a agafarme ab un senyor de pés, prou se m' emporta al aire, com qu' era un cohet volador que no va costar poch ni gayre de rematarlo; ja's veya qu' estava enverinat puig que eram una colla que l'estavam aplastán ab los peus y éll encara enjegava cada ¡pim! ¡pam! ¡¡patám!! que feya tremolar a tothom, pro va seguir lo seu curs com si tal cosa, acabant ab un xiulet tan fort y estrident com may n'havía sentit cap, que per mi era una especie de protesta dirigida... ara aneu a saber si als organisadors o... a n'als que no varem tenir a be que'ns molestés ab sas *ardentas* caricías. De totas maneras gracias a Deu que s' han acabat aquesta classe d'espectacles ab pudor de pólvora, y altre vegada regnará en nostres teatres la quietut y respecta que's mereixen las obras que en élls s'hi posan en escena sigan del genre que vullgan.

L'Orfeó de Sans, que es una institució coral de rellevat mérit, dongué lo diumenge passat una agradable vetllada en lo cassino «Reunión Familiar d' Hostafranchs», que entusiasmá a la concurrencia que omplenava la sala, essent molt felicitadas las tres seccións de que's compont, tenintse de repetir la major part de pessas, sobretot las d'istil popular com *Lo Rossinyol, La Filadora, Lo Pardal* y *L'estudiant de Vich*.

Felicito de cor al mestre director per la voluntad y inteligencia que suposa'l portar a terma un conjunt tan arrodonit com el de que fa gala lo repetit Orfeó de Sans.

Aquells germans Onofris que tan temps feya corrian per aquets mons, han agafat los trastets y han marxat cap a Russia, tal vegada a estudiar mes de aprop las impressións de la guerra japo-russa pera ferne una obra de espectacle ab forsa trets, caballs, canóns, incendis y

demés *sucesos*, ab lo fí d' il-lustrar las especials aficions del públich que'ls entent, tot menjant cacauhets y taronjas. Es cosa de gustos, puig me penso que deu esser un art com los demés lo ferse entendre ab mímica.

Los demés teatres per ara bons.

CRISTÓFUL

En lo número que ve publicaré l'auca núm. 5 que porta per nom *Lo vidre misteriós*, que a la forsa us agradará a tots.

—

D'avuy en avant, pera estar més en contacte ab mos estimats llegidors tindré a vostra disposició un apartat en mon periódich pera contestar a totas quellas cosas que'm demanen lo meu parer, tant d'Administració com de Redacció.

Concurs de la ratlla

Se tracta de un nou passatemps que us entretindrá agradablement y que podreu endevinar ab relativa facilitat. No's tracta de cap cálcul ni de rumiar la mostra, no vull que ab aquesta calor vos fatigueu de mal modo, es això:

ble a una o duas horas

. . . .

que a las nits, com a mes.

—

Com veureu, això es un fragment d'un trevall publicat en un dels números de EN PATUFET.

Es precís, donchs, trobar la ratlla que falta y que apareix sustituhida per punts.

—

Pera recompensar al guanyador li entregaré un sol y valiós

PREMI

Una dotzena de mocadors de butxaca.

Sempre que s'atengui a las següents

Condicions

Primera: La ratlla endevinada deurá ser remesa en targeta postal, a

aquesta Administració junt ab lo cupó que trovareu mes avall.

Segona: Totas las solucións han de venir en dita targeta postal firmada per l'interessat.

Tercera: Si's reben moltas solucions verdaderas se'n escullirá una rigurosament a la sort.

Quarta: No entrará en concurs cap targeta que falti a alguna de ditas condicións.

S'admeten solucións fins per tot lo diumenge dia 10 de Juliol.

La solució y'l nom del premiat se publicará en lo número corresponent al 17 del mateix mes, senyalantse alashoras lo dia pera la entrega del premi.

CUPÓ

pera ser enganxat a la targeta postal.

La ratlla endevinada diu:

______

publicada en lo n.º ______ **de "En Patufet"**

Titol del trevall ______

Nom del autor ______

En ______

de anys ______ **viu carrer** ______

n.º ______ **pis** ______ **en** ______

Solucións

corresponents al número 25

Fuga de Consonants

¿D'ahont veniu vos ara
mossen Joan de Vich,
d'ahont veniu vos ara
tant trist y afligit?

* *

Gerogliflch

Quatre mans cent fulls justus.

* *

Endevinalla

La caixa de mort

Han enviat solucións exactas:

En Joan Llenas, Barcelona.—Na Magdalena Domenech, id.—En Pere Ros, Arenys.—En Joseph M.ª Ribas, Barcelona.—En Quimet Comas, id.—En Andreu Prats, id.—En Pauli Roure, id.—Na Elvira Llopart, id.—Na Agna Oliva, Reus.—Na Juanita Corbera, Barcelona.—En Joan Castells, Vilasar.—Na Rossita Banany, Barcelona.—En Paquito N., Olot y En Andreuhet Gili, Tarragona.

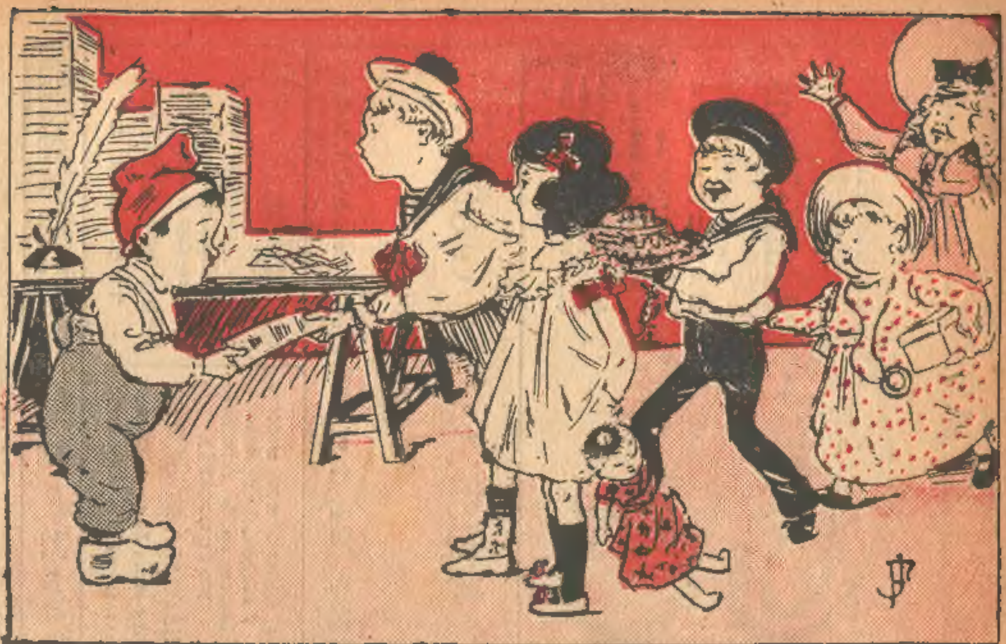
 Correu

Medallas: En Ramón R. y Ruscas, En *Píu*, En Peret Stort y Salamó, En Pere Blanch, En Jeroni Torner, Na Carme Rigau, En Ernest Batlle y En C. Callis.

Carbassas: En Román Campins, En Juli Armangué, En Venanci Gori, En *Petrarca* y En Gil Villar.

—Na Sió Doria, será servida,

Tip. «Arte Moderno» de Vega y Mascaró, Passeig de Gracia, 83, baixos

EN PATUFET rebent los regalos y obsequis de sos amichs y companys